

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er med enkelte ændringer identisk med det den 11. maj 1983 fremsatte lovforslag nr. L 209 med de ændringer, der følger af behandlingen i Folketinget i folketingsåret 1982-83, jfr. Folketingets forhandlinger 1982-83 sp. 10719, 10851, 12481 og 12802.

1. Ved lovforslaget foreslås at tildele visse landmænd m.v. en rentesaneringsydelse til nedbringelse af renteudgiften på fastforrentet prioritetsgæld med en effektiv forrentning på over 12 pct. Ydelsen udmåles på grundlag af et gældsvolumen svarende til kontantrestgælden i intervallet 45-70 pct. af de skattemæssigt opgjorte erhvervsaktiver. Udmålingsgrundlaget kan dog ikke overstige summen af investeringer i driftsbygninger i årene 1974-82 incl., samt værdien af besætning ifølge den seneste skattemæssige status inden den 1. juli 1983. Endvidere indgår halvdelen af førstegangsetablerede landmænds køb af driftsbygninger i perioden 1974-80, incl., i udmålingsgrundlaget. Ydelsen gradueres således, at den effektive rente af de tilskudsberettigede lån nedbringes til 12 pct. Tilskuddet er skattepligtigt. Ordningen skønnes at ville

medføre en årlig udgift for staten på ca. 400-450 mill. kr. over en 8-årig periode, idet ydelsen dog nedtrappes til 80, 60, 40 og 20 pct. af den oprindelige ydele i de fire sidste år. De samlede offentlige udgifter skønnes følgelig at blive 2,4-2,7 mia. kr. De foreslåede kriterier m.v. er nærmere beskrevet nedenfor under pkt. 4.

2. Fra 1972 til 1973 tog den gennemsnitlige effektive obligationsrente et spring på knap 3 pct.-points fra 11,5 til 14,25, jfr. figur 1. I de følgende år har renteniveauet, på når et dyk i 1974-75, været stigende med kulmination i 1982, hvor den gennemsnitlige effektive obligationsrente i perioder har ligget over 21 pct. Det kraftige rentefald i 1983 kommer ikke de låntagere til gode, der har optaget fastforrentede lån (typisk realkreditlån) i perioden med høj rente, idet den effektive rente for disse lån er afhængig af tidspunktet for låneoptagelsen og herefter er uforandret i hele lånets løbetid. For erhvervsdrivende låntagere med variabelt forrentede lån (eksempelvis kassekreditter i pengeinstitutter eller leverandørvaregæld) vil rentefaldet overvejende slå igennem i form af en nedsættelse af ydelsen, medens der ved forbrugslån i reglen sker en afkortning af afdragsperioden.